

מאי גובה אם הכל. מאחר שלא התנה עמה כלום מהו התוספת:  
לא אונן. אין אניות חל עליו לאיסור אכילת קדשים: ולא מטמא  
לה. אם כהן הוא דכתיב (ויקרא כה) כי אם לשארו והיינו אשמו  
והאי לאו שארו היא דלא בזה עדיין ילדי קירוב צער: ולא מטמא  
לו. לאו משום כהונה קאמר  
דלין כלתו מזהירות עלה הטומאה  
דכתיב (שם) בני אהרן אלא אינה

כפי. לרצה תרמי צעי קשיא לרצה אדרצה: כי דינא  
דרב הונא. במקום שהוא יושב וזן וממוך שהכל רגילין  
אלו לזון הוי ליה <sup>א</sup> מקום שהשירות מצויות שם:  
חייסין

היכא דלח הומוק (ויצמות דף קטו:) בגט שמנאול לאלתר לא חייש דהה  
**והוא** שהומוקו. תימה אמאי לא מוקי אירי ואירי שהשירות מנ  
דמייירי דהכי וי"ל דעובדא דבממוך דהוי דבי דניא דרב ה  
והכא אשמועינן דלח הומוקו נמי יחזיר אס אין שירות מנאות וא"י  
כיון שאנו יודעים שזה אכד גט כאלו אין לחוש שגם האחר איכד כיון  
שמי יוסף פן שמוען אף הגט כשר עד שיהא מוכיח מתוכו שהוא  
הגדולה לא יגרש פן לאת הקטנה ודבר זה הגדולה מני לגרש מני  
וההוא דהמגרש (ספ דף פו:) דשני גיטין שוין שנמערבו ומוקי כר

**אמן** גט מנה ומאתים כתיב ביה. תימה הרי מוכח דלפילו  
 צמקוס שכותבין כתובה לגביא אפי' כי לא נקיטא כתובה  
 ללמא הכא צמקוס שאין כותבין וגביא צשטר גט וכותבין צגט  
 שטרל דין כו' כדצבר <sup>(ט)</sup> (רצא) [רצ] צפ' הכותב (כתובות דף פט):

וּבְצִי נְמִי לִקְוֵמָה הִכִּי אִי נְמִי נוֹקֵה  
בְּמִקְוֹס שְׁאִין כּוֹתֶצִין כְּמוֹזָה וּבְצִי  
בְּעֵדִי הִגֵּט אֶזְל גֵּט לֹא קֶרְעִין  
מִשּׁוּם דְּבִצִּיל לֹאֲקוֹצִי בִּיה וְהוּא כְּמוֹ  
הִיכָא לֵדָלָא אֲפֹסֵר דְּכוֹתֶצִין שׁוֹבֵר  
אֶזְל בְּמִקְוֹס שְׁכוֹתֶצִין כְּמוֹזָה לֹא  
יִפְרַע עַד שְׁמוֹרָה שְׁטַר כְּמוֹזָה מִיָּדָה  
אוּ מִשּׁוּם שִׂיהָ נֶאֱמָר לְוֹמֵר פֶּרַעֵי  
לֵדָלָא כְּרִצִּי יוֹחֵן אוּ מִשּׁוּם דִּלָּין  
כוֹתֶצִין שׁוֹבֵר עוֹד כִּיוֵן דְּמִן אֶלְמָנָה  
מִן הַשְׁוֹלִין בְּמִקְוֹס שְׁאִין כּוֹתֶצִין  
בְּצִי לֹאֲוֹכוֹי כְּמוֹ שְׁטַר לְעִיל (דף

פ: ד"ה אלמנה) אין מוכח מגרסה  
מן הניסוחין במקום שאין כותבין  
כיון דגט לאו היינו כתובה ומשום  
דצניעא לאנסובי ציה פשיטא דלין  
נאמן לומר פרעמי כיון דלא נימקא  
כתובה בצותו מקום וי"ל דלא ציי  
מתניין קשימיה דתנן כתובה ואין  
עמה גט אלמא במקום שכותבין  
כתובה עסקינן דלין קברא להעמיד  
שכן אירע שכתב לה עצבור אהצתה  
לכך פריך כיון שיש לה כתובה ואין  
מוציאה רק גט לימא פרעמי לאלא דלין  
לא אמר כלום וכותבין שובר:

**הא** אָמַר תָּנוּ נְרוּתֵיךְ. וְאֵת מַנְלֵךְ  
דְּלִמְתָּ אֶפְיִלוֹ אָמַר תָּנוּ אֵין  
נוֹטֵינִי וְהֵא דְקִתְּנִי נִמְלֵךְ הִ"ק וְנִמְלֵךְ  
שֶׁלֹּא לִיתֵנִי וּמַחֲמַת כֵּן לֹא חֲשַׁשׁ לְשִׁמּוֹר  
וְנִאֲצֵד וְעִכְשָׁיו רוֹאֵה לְחִזּוֹר וּלְגִרְשָׁה  
דְּסָבֵר עֲזוּבָה הֵא שְׂאֲצֵד מִמֶּנּוּ וְאָמַר  
תָּנוּ וְאֶפְיִלוֹ הִכִּי אֵין נוֹטֵינִי דְשִׁמְתָּ  
אֵין זֶה גִּיטוֹ אֵלֶּא נִפְל מֵאַחֵר שְׁמִי  
כְּשִׁמּוֹ אֲבָל לֹא נִמְלֵךְ לְכַתְּחִילָה מִלְּגִרְשָׁה  
וּגְרִישָׁה מַחֲזִירִין לָהּ הִגֵּט לְרֵאשִׁי אֶפְיִ  
אֵינוֹ שֶׁלֶּה וְי"ל דְּרִי"ק מִדְּלָה קִתְּנִי  
כְּמוֹצִים הֵיוּ וְלֹא נִתְּנָן וּמִדְּקִתְּנִי וְנִמְלֵךְ  
שִׁמְעֵם שְׁחֹשֶׁשׁ שִׁמְתָּ אֵינוֹ רוֹאֵה עֵתָּה  
לְגִרְשָׁה אֲבָל אֵם אָמַר תָּנוּ לָהּ נוֹטֵינִים  
וְאֵין לְחוּשׁ שִׁמְתָּ מֵאַחֵר נִפְל וְאֵת

וּמִנֵּלן וּאִפִּי' לִזְמַן מְרֻבֶּה דְלִמָּא לֵאלְתֵּר דּוּקָא כְּדַפְרִין ר' זִירָא  
לְקַמְנָן וְר' זִירָא גּוֹפִיָּה מִנֵּלן דִּיחֻזֵּר לֵאלֶּשֶׁה אֲפִילוּ לִזְמַן מְרֻבֶּה וּמִמָּה  
פְּשׁוּט לֹא דְבִרְיִיתָא קֶאֱמֵר לִזְמַן מְרֻבֶּה יוֹתֵר מִמַּתְנִי' וְי"ל דְּמִבְרִייתָא  
מִשְׁמַע דְּבִזְמַן שֶׁבְּעַל מוֹדָה יִחֻזֵּר לֵאלֶּשֶׁה אִפִּי' לִזְמַן מְרֻבֶּה דְּאִי  
מֵמֵר תְּנוּ נִתְּנִין אִינוּ מְפֻרָּשׁ בְּמַתְנִי' וְהִיא גּוֹפִיָּה אֲחָא לֵאשְׁמוּעִין  
אֲתָא קְתִיבָא דִּיזֵינן הִיוּ וְלֹא נִתָּן אִ"כ אֲחָא לֵאשְׁמוּעִין אִם אֲמֵר תְּנוּ  
יֵלֹא אִי הִיוּ לֵאלְתֵּר הִיוּ חִידוּשׁ דְּלֵא חִישִׁין דְּלִמָּא כְּכַז בְּיִסָּן וְלֹא  
רַבִּי יִרְמְיָה דְּמוֹקִי כְּגוֹן קִדְּאֵמֵר עֲדִין כו' מֵאִי לְמִימְרָא לִימָּא  
לֵאלְתֵּר אִין לְבַעַל פִּירוֹת מִשְׁעָת חֲתִימָה וְהוּא לִיכָא חִידוּשׁ דְּכַכַּז בְּיִסָּן  
אִפִּי' לִזְמַן מְרֻבֶּה מִדְּקַמֵּי בִזְמַן שֶׁבְּעַל מוֹדָה יִחֻזֵּר לֵאלֶּשֶׁה מִשְׁמַע  
אִינוּ הֵגֵט בִּידָה דְּאִי לֹא רֵאִינוּ אִ"כ בְּמָה אִנוּ יוֹדְעִין שְׂהוּא לֵאלְתֵּר  
קֶאֱמֵר מִשְׁמַע לָן וְהִלָּא אֲפִילוּ לֹא גִיטָה הוּא זֶה גִּלְיוֹן חֲתִימָה דְּלִמָּא קִמְל' פ"ב ע"ב  
יִרְי' שֶׁלֹּא רֵאִינוּ הֵגֵט בִּידָה וּקְמַשְׁמַע לָן דִּלְע"פ  
גֵּט וְלֹא חִישִׁין שְׂמָא מֵאֲחֵר נִפְל אִ"כ הִיוּ אִפִּי' פ"ב ע"ב  
גֵּט דִּיקָא דְּמַתְנִי' נִמֵּי אִפִּי' לִזְמַן מְרֻבֶּה דְּוִמָּא  
אִינוּ בִּידָה פְּשִׁיטָא כִּיזֵּן דְּחֻלָּה נִחֻזֵּר לֵה לִרְאִיָּה  
וְהִיֵּינוּ לִזְמַן מְרֻבֶּה דְּוִמָּא וְהִיֵּי מִשְׁמַע לִיָּה  
בְּשֵׁר. אֲפִילוּ אֲבִי דְּחִישִׁי לְתִרֵי יִתְּקֵן אֲפִילוּ  
הוּא כְּתוּב לִזְמַן מְרֻבֶּה דְּלֵא שִׁיד הֵם לֵאלְתֵּר:

ת ומוציא בלל הוהווקו דהשמה הי דומיא דקופא דכל מעשה ב"ד  
ה הי ברשא ואשמועינן דבלל הוהווקו יחזיר אפי' שירות מלויות  
ומאי טעמא יחזיר לאשה כיון שיש שני יוסף בן שמעון צעיר וי"ל  
אין שירות מלויות ושמעתינן אחיא כר"א דלרבי מאיר כיון שהוהווקו  
של זה כדמוכח פקד כל הגט (גיטין פ"ד ד:) דתנן כתב לגרס את  
אחיה ואי ובעדי מפרסה שמעט לרבי' גדולה כל מצי מגרס  
מיירי במשולשים דמוכח מתוכו: [וע"ש חזק' גיטין פ"ד ד:] צעדי:

**חיישין**  
 שמוצאו (שם) דאי לא תימא הכי. דלא פסיל רבה אלא במצוות והוחזקו (שם). דאשתכח בי  
 ממנו נפל (לקמן כ.).

קנה א מיי פ"צ מהל'  
חבל הלכה ג סמוג  
לאוין רלה טור ש"ע י"ד  
סי' שעג סעיף ד וסי' שעד  
סעיף ד וטוש"ע אה"ע סי'

נה סעיף ה':  
קנו ב מיי' פכ"ז מהל'  
אישות הל' ג סמג  
עשין מח טוש"ע אה"ע שס  
וחי' ג:

קבצו ג מ"י פ"י שם הל'  
 יא ועיין שם סמג שם  
 מוש"ע אה"ע סי' נה סעיף  
 :ו

ד [טוש"ע ח"מ סי' סה  
סעי' יד]:

קנח ה ו מיי פ"ג  
מהלכות גירושין  
הל' ט ועיין במ"מ סמג  
עשין מח טוש"ע אה"ע סי'  
קלב סעיף ד:

(א) גב' וכי תימא אי  
דכתב: (ב) רש"י ד"ה ולא  
מטמאה לו וכו' אלא אינה  
זקוקה. ג"כ ועיין מה  
שפרש"י בסנהדרין דף כח  
ע"ב וביבמות דף כט ע"ב  
ובתוס' שם: (ג) ד"ה כי  
דינא וכו' הו' ליה כמקור:

והדור היה אבי מנופה  
 ומתחת ואסקאק דאם  
 אחת המרומות אכיעי לא  
 מיקרעיה לגיטה ולמכתב  
 עד גביה גיטה דין  
 וקרעיהו לאו משום  
 דפסול הוא אלא משום  
 לא תהיה ותיבגיה ביה  
 וסמנא אחריהו. ואי שפין  
 לא הוציא עד האי דינא  
 ואף לא גירשתיא לם  
 שידועי לא אמר לם  
 אלא הוציא. וכן גובה  
 כתובה. סוגיא דשמעתא  
 צלמנה מן האירוסין א  
 כתב לה אית לא מנה  
 מאיתם אלא תוספת ליה  
 לא ע"ג דכתב לה: **מתני'**  
 שבעין שנים ושמוריהו  
 כמדרש יב"ד עד שאנו אומר  
 תבואו היו ונמלך עליהם  
 חלוק ליתונם ומתובתין  
 מנה לאביה דאמר עזרי

בחתומי וכן לו ופרקי  
מליה חיכא דמטא דהוא  
בירא מוקבל שם שרוא  
מתני' הלכתא דא וכל  
שמתא דהא מטא  
שריאו מוקבל אל וכל  
בה וצריך לברורי דמטא  
דידיא אל נפכי מתות'  
(דל) ורייקנן מנה א  
אמר תו נותנין ואפי' לזנן  
מורבה. ורמינן עלה א  
הזו המביא תו ממונית  
חיס ואבדו לו מצאו לאלתר  
כשר ואם לאו שפירי  
רבע אל חמי' מתני'  
במקום שהשיריות מצויות  
והיו שלא החזקו ש  
יוסף בן שמעון בעיר  
אחז. כלומר דלא החזקו  
באותה עיר אדם אחר  
שכש פשוט לו שגט ה  
כתוב כשמו הלכך אם  
הכשל מרד ואמר נתתי  
לאשה נותני' לו הגט  
לזו האשה ואפי' לזנן  
(מורבה). ואוקיעה אל  
הזו המביא תו מצאו  
לאלתר כשר ואם לאו  
במקום שהשיריות  
מצויות והוא שהחזקו  
שני יוסף בן שמעון

וְכִי.